

en bekvem Afgang til Kjøbenhavns Havn for Gods- trafikken fra hele Sjælland. Man maa derfor være meget vel tilfreds med, at man paa saa billige Vilkaar for Statskassen, over hvilken det dog til syvende og sidst kommer til at gaa ud, kan staffe en saa god Forbindelse med Kjøbenhavns Havn for hele Sjælland, men, naar det er en saa pnskelig Bane, forekommer det mig at være lidet hensigtsmæssigt at lægge nye særlige Hindringer i Veien for at kunne vælge den. — Det forekommer mig, at man derved kun vil opnaa at drive det sjællandske Jernbaneselskab ind paa en anden Forbindelse imellem den nuværende Jernbanestation og Havnen, som vistnok er langt mindre pnskelig baade i Publikums og i Statskassens Interesse, nemlig den i Lovforslaget omtalte Tunnel under Vesterbro. Efter hvad der foreligger for Udvalget, er Tanken om at gaa ad en Tunnel under Vesterbro ingenlunde fremmed for det sjællandske Jernbaneselskab, men jeg har faaet det Indtryk af Udvalgets Forhandlinger, at man er enig om, at en Forbindelse ad den gamle Jernbanedæmning vilde være at foretrække, navnlig for den sjællandske Godstrafik, medens derimod en umiddelbar Forbindelse mellem Jernbanestationen og Havnen meget vel kan udføres ved et Spor i Niveau over Vesterbro, vel at mærke, naar man for Godstrafikken faar den nævnte Forbindelse ad den gamle Jernbanedæmning. Den Havnbane, hvorom der er Tale i Loven, maa ingenlunde opfattes som en lukrativ eller fordelagtig Bane for det sjællandske Jernbaneselskab. En saadan Bane vil aldrig kunne betale sig selvstændig; det er et Offer, der gjøres fra Jernbaneselskabets Side, og nu at ville gjøre det vanskeligere for Selskabet at gjøre disse Offre ved at sætte denne Bane i Forbindelse med en anden Bane, med hvilken den ingen anden Forbindelse har, forekommer Flertallet at være mindre rigtigt. Udvalgets ærede Mindretal mener, at den Forbindelse, hvori man har villet stille Frederiksfundsbanen med Banen ad den gamle Jernbanevold til Havnen, er analog med det Forhold, der i Udvalgets Betænkning er foreslaaet at skulle opstilles imellem Hørsholmsbanen og en Bane til Kjøbenhavns østlige Del, men der er den store Forskjel, at medens Hørsholmsbanen maa anses for en naturlig Forskættelse og Udvidelse af den yderligere Afgang til Hovedstaden, som fremkommer ved at give Koncession paa en Bane fra Sollerup til den østlige Del af Kjøbenhavn, er der, som jeg alt har bemærket, ingen Forbindelse imellem det at staffe den sjællandske Godstrafik Afgang til Kjøbenhavns Havn og det at staffe en Jernbane til Frederiksfund. Dernæst er det, i det Mindste efter min Mening, den Forskjel, at medens hele Spørgsmaalet om en Bane til den østlige Del af Kjøbenhavn vistnok ingenlunde er modent men snarere godt kan hvile, indtil man ser, hvorledes Forholdene i Kjøbenhavns vestlige Del udvilde sig, er der derimod en paatrængende Nødvendighed

for at staffe Godstrafikken Afgang til Kjøbenhavns Havn, og det jo før jo heller. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Flertallets Forslag, som gaar ud paa, at man skal blive staaende ved den Afgjærelse, der fandt Sted i 1873, og at man blot skal udvide den saaledes, at Udgangspunktet, istedetfor at skulle være et Punkt ved Nordbanen, kan blive Frederiksberg. — Maa jeg, medens jeg har Ordet, tillade mig at gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at det Endringsforslag, der er opført som Nr. 14, selvfølgelig er en Konsekvens af Mindretallets Forslag under Nr. 5 og altsaa maa dele Stabne med dette. Det staar i Listen opført, som om det var fallet af hele Udvalget, men det er vistnok en Misforstaaelse. Jeg antager, at den ærede Ordfører vil bekræfte dette (Ordføreren: Ja).

Formanden: Jeg har ogsaa antaget dette Sidste for en Selvfølge, og jeg hører, at den ærede Ordfører bekræfter det.

H. Pedersen: Jeg ønsker blot at omtale den foreliggende Sag, forsaavidt den angaar den frederiksfundske Jernbane. Denne er en gammel Beskjæft her i Thinget, idet vi i en Række af Aar flere Gange have haft den til Forhandling, og det vilde derfor være pnseligt, om det kunde lykkes denne Gang at faae Sagen vedtagen i en saadan Skikkelse, at den ikke oftere skulde vende tilbage hertil. Dette vilde i alt Fald være ønskeligt for den Egn's Befolkning, hvis Interesser ere knyttede til denne Bane, og hvis vel grunbede Forventninger allerede flere Gange ere bleve skuffede. Jeg maa imidlertid i Modsetning til den ærede Ordfører raade de Herrer, der ønske, at denne Sag nu maa blive endelig afgjort, at følge den Vej, som er anvist af den høitæredede Indenrigsminister, og som ogsaa Flertallet i Udvalget har tiltraadt. Det forekommer mig, at vi saameget lettere kunne gjøre dette, som der ikke derved paalægges Staten nye Byrder eller nye Forpligtelser. Det, som kræves af os, er jo kun, at der tilstaaes det sjællandske Jernbaneselskab, dersom det bygger Jernbanen mellem Frederiksfund og Frederiksberg, den samme Begunstigelse, der allerede er tilsaagt det, dersom det bygger en Jernbane fra et Punkt ved Nordbanen til Frederiksfund. Det, hvorom der her er Tale, er, at Staten skal tilfige det sjællandske Jernbaneselskab Nopsigelighe i 4 Aar udover den Tid, der nu er bestemt, saaledes altsaa, at det sjællandske Jernbaneselskabs Ret til at beholde Banerne udstrækkes til Aaret 1900. Da denne Sag som sagt flere Gange har været til Behandling her i Thinget, vilde det være baade vanskeligt og unødvendigt for mig at anføre nye Grunde for det Forslag, jeg støtter. Det fremgaar af Betænkningen ligesom ogsaa af den ærede Ordførers Udtalelser, at det ærede Mindretal har været i ikke ringe Forlegenhed med at finde